

Όταν η φορολογική οφειλή της εταιρείας γίνεται προσωπική ευθύνη της διοίκησης

Δήμητρα Χ. Πάσσιου
Δικηγόρος, ΜΔΕ, Εταίρος,
Saplegal – Α. Σ. Παπαδημητρίου & Συνεργάτες
Δικηγορική Εταιρεία

Ένας κίνδυνος που συχνά υποτιμάται αφορά την προσωπική και αλληλέγγυα ευθύνη των προσώπων που διοικούν νομικά πρόσωπα/ νομικές οντότητες για συγκεκριμένες φορολογικές οφειλές των τελευταίων, καθώς και τις συνέπειες που η ευθύνη αυτή συνεπάγεται για τα εντεταλμένα στη διοίκηση φυσικά πρόσωπα.

Προσωπική και αλληλέγγυα ευθύνη ιδρύεται για τα πρόσωπα που φέρουν τις ιδιότητες που προβλέπονται στις διατάξεις του άρθρου 49 του ΚΦΔ. Στον κύκλο των ευθυνόμενων προσώπων περιλαμβάνονται και εκείνα που ασκούν εν τοις πράγμασι διοίκηση, μολονότι δεν φέρουν τυπικά την ιδιότητα του διοικούντος. Προϋπόθεση για τη θεμελίωση της ευθύνης είναι τα πρόσωπα αυτά να φέρουν την ιδιότητα που προβλέπει ο νόμος κατά τον χρόνο που οι οφειλές κατέστησαν ληξιπρόθεσμες. Σημειώνεται ωστόσο ότι, αν οι οφειλές διαπιστωθούν κατόπιν ελέγχου, η ευθύνη βαρύνει τα πρόσωπα που έφεραν τη σχετική ιδιότητα κατά τον χρόνο στον οποίο ανάγεται η οφειλή. Ο νόμος καθιερώνει μαχητό τεκμήριο υπαιτιότητας των προσώπων αυτών, τα οποία μπορούν να απαλλαγούν από την ευθύνη αν επικαλεστούν και αποδείξουν έλλειψη υπαιτιότητας.

Δεδομένων των δυσμενών συνεπειών που συνεπάγονται οι ρυθμίσεις αυτές για τα πρόσωπα που συμμετέχουν στη διοίκηση μιας επιχείρησης, έχει ιδιαίτερη σημασία η σαφής οριοθέτηση και αποτύπωση των αρμοδιοτήτων και εξουσιών τους. Η θεμελίωση της αλληλέγγυας ευθύνης θα πρέπει εν τέλει να περιορίζεται στα πρόσωπα που είχαν πράγματι τη δυνατότητα να ενεργούν στο όνομα και για λογαριασμό του νομικού προσώπου/οντότητας, δηλαδή ήταν εξουσιοδοτημένα να εκπληρώνουν τις υποχρεώσεις του νομικού προσώπου/οντότητας.

«Στον κύκλο των ευθυνόμενων προσώπων περιλαμβάνονται και εκείνα που ασκούν εν τοις πράγμασι διοίκηση, μολονότι δεν φέρουν τυπικά την ιδιότητα του διοικούντος. Προϋπόθεση για τη θεμελίωση της ευθύνης είναι τα πρόσωπα αυτά να φέρουν την ιδιότητα που προβλέπει ο νόμος κατά τον χρόνο που οι οφειλές κατέστησαν ληξιπρόθεσμες».